

- 520. Τρίγωνον
- * * * * * = Όρος τής Ελλάδος.
- * * * * * = Ουράνιον σώμα.
- * * * * * = Επίρρημα ποσοτικόν.
- * * * * * = Άνθος εύωδης.
- * * * * * = Άντωνυμία.
- * * * * * = Συμφωνον.

Και καθέτως τὰ ῥήια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλлонτος Ἐφευρέτου

521. Ἐπιγραφή
Ν Ρ Η Σ Θ Ω Ο Α
Γ Α Μ Τ Ρ Μ Ο Ο
Σ Γ Ο Δ Α Ξ Λ Ν Π
Ε Ε Η Ο Α Κ Τ Ν

Νά και μιά Ἐπιγραφή...
Δύσκολα θά διαβασθῆ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλης
522—524. Κερυμμένα και ἀνεστραμμένα ὄνματα Ἀσιατικῶν Κρατῶν

- 1.—Πές τῆ μαριμὰ νά ἔλθῃ.
- 2.—Ἐλα, Νίκο, νά φαίμε.
- 3.—Μάτις ἄβρεμο, τρύγος ἄμπροσ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλατιζιώγλου

525. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωτι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, χωρῶν τῆς Ἀσίας:

- 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Σχολικὸν ἐπιπλόν· 3, Ἦρωσ ἡμίθεοσ· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Πέλαγος ἑλληνικόν· 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερανοῦ

526. Φωνηεντόλιπον
στυ-νὸρχ-κλ-χ-τ-γλξ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

527. Γρίφος

U κε δ' κε ΝΩΝ Λυών.
κε κε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΤΟ 36^{ον} ΕΤΟΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913, ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 36ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λίγαι μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἑγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἔργων κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθὸς μόνος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ γίνωνται ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ἑκάστῳ ἀριθμῷ, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προσπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ Δώρα, διὰ

τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἑ. ἢ ὁποία δημοσιεύεται σήμερον. Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ νὰ κερδίσουν τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί, ἢ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906-1913, ὅλους μαζί ἢ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δρ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δρ. 7,50).

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἦν λέξις μετὰ ἀπλῶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλῶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὁποιοῦνται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλῶ.—Αἱ μὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Anguê, 44 Place des Carmes, Rouen (Seine Inférieure) France. Echange vues, timbrées vue, tous pays.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰουλίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 3057, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρωσάντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοὶ.

- 738, ἐκέρδιον ἐκαστος τὸμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 2345, 262, ἐκέρδιον ἕκαστος τὸμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 934, 2073, 21, ἐκέρδιον ἕκαστος τὸμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1994, 860, 2722, 158, ἐκέρδιον ἕκαστος τὸμος Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 2139, 446, 812, 2827, 1100, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.
- 74, 3052, 2082, 2524, 973, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».
- 320, 2213, 667, 1590, 1836, 1673, 395, 2683, 2575, 119, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τὸμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
- 2740, 1347, 2383, 1231, 359, 2589, 1451, 38, 2977, 834, 1528, 553, 2935, 143, 2450, 674, 2922, 292, 2793, 239, ἐκέρδιον ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τὸμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζί μετὰ τὸ 49ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης, οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδιον τὸμον κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἀπυθύναντες σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσουν ποῖους τὸμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 1914

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν ὅσοι θὰ ἔχουν πληρωσὴν ἑτησίαν ἢ ἑξάμηνον συνδρομὴν διὰ τὸ 1914 μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἑ. ἑ. τὸ βραδύτερον. Ὁ κληρωθὸς μόνος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ μίαν Μετοχὴν Λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δρ. 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1914 θὰ γίνωνται ἄλλαι τέσσαρες Κληρώσεις δώρων, ἀξίας 1600 ἐν ἑκάστῳ ἀριθμῷ, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προσπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1914. Τὰ δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς εἰς ἑκάστην τῶν τεσσάρων τούτων κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Τετάρτης Κληρώσεως τοῦ 1913.

Demoiselle diplômée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (17, 432)

Ἀγαπητὴ Κορηκοπούλα, εἶμαι ἐνθουσιασμένη μετὰ τὰ ποιήματά σας. Τορπιλλοβόλον 11. (17, 433)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 45-46 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 385).

- ΑΘΗΝΩΝ: Πέτρος Γούσης (45,46) Κ. Γιαννάς, Σ. Δρακούλης, Κατίνα Μόσχου.
- ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονοπούλου.
- ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίτης (6) ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἑλληνική Θεοδότη.
- ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδριάνα Α. Κασσιανού Νικ. Συκιώτης.
- ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Κ. Γ. Κατούλας.
- ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Στάμας Π. Ἀλεξανδράτου.
- ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τσιντζιρας.
- ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Ἐνθουσιώδης Κυρηλοπούλα.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο, (45,46)
- ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκούρης (45,46)
- ΧΙΟΥ: Ἐνα Χιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐχρόνον ὄρθην τὴν λίαν τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΚΑΤΙΝΑ ΜΟΣΧΟΥ ἢ ὁποία ἐνεργάτη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρεστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Ἐτησία... δρ. 8.— Ἐξάμηνος... " 4,50	Ἐτησία... φρ. 10.— Ἐξάμηνος... " 5,50	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμώμενα ἕκαστον λεπ. 25
Τρίμηνος... " 2,50	Τρίμηνος... " 3.—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Ἄδης Εὐρωπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκιον
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1913	Ἐτος 35 ^{ον} .—Ἀριθ. 49

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸν τυφλόν, διότι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ τὸν ἀφίσουν περισσότερο μόνον εἰς τὸ ἀμάξι.

Ἄλλως τε, ὑπείκοτες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐπαγγέλωντο εἰς τὸν Μαῦρον Ἥρωγον, καὶ ὁ γέρον ἐπανειλημμένως τοὺς εἶχεν εἰπῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶχε μείνῃ τόσον καιρὸν φυλακισμένος.

—Ἄν πραγματικῶς ὁ Μπχομπας εἶνε στὰ σωστά του, εἶπεν ὁ Πορτυμπέρ, ἐκεῖ πάνω ὄχ βρῆ χωρὶς ἄλλο τὸ θησαυρὸν ποῦ μᾶς κοπανίζει.

—Ἄν ἀπεναντίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκαγιαρντώ, ὁ γέρον εἶνε λιγὰκι βλαμμένος καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν εὐρίσκειται παρα στὴ φαντασία του, ἂς κάμωμε γρήγορα νὰ τοῦ δίνωμε ἀπὸ ὄχι, γιὰτὶ δὲν μᾶς ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ διαβολόσπιτο, ὅπου ποτὲ δὲν βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους, καὶ ὅταν πάλι βλέπῃ, γίνονται ἄφαντοι μέσα στοὺς τοίχους!

Ὁ Μπόμπης ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπίγικνε νὰ πάρῃ τὸν κόμητα. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτυμπέρ, προφυλαγμένοι εἰς τὸ κούφωμα τῆς θύρας, ἐπέδλεπον τὰ παρήθυρα καὶ τὰ περίξ, διὰ νὰ προλάβουν καμμίαν νῆαν ἀπόπειραν, ὡς ἐκείνην ἢ ὁποία ἠπειλήσεν πρὸ ὀλίγου τὴν ζωὴν τῶν.

Ἄλλα τίποτε δὲν ἔγεινε, καὶ ὁ μικρὸς Τζόκεϋ, ὀδηγῶν

τὰ κλονούμενα βήματα τοῦ γέροντος, ἤμπόρεσε νὰ ἐπιστρέψῃ, μέχρι τῶν συντρόφων τοῦ σώος καὶ ἀκέραιος. Ὄταν συνηθροίσθησαν ὅλοι εἰς τὸν προθάλαμον, ὁ κόμητ παρεκάλεσε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπανέλθον ὅμως καὶ τὰς συστάσεις του. — Μὴν ἐμπιστεύεσθε, φίλοι μου, εἰς τίποτε, τοὺς εἶπεν. Ἐγὼ ξέρω καλά τὰ συστήματα τοῦ ἀνεψιοῦ μου. Ὁ πύργος

εἶνε γεμάτος κρύπτας, μυστικὰς κλίμακας καὶ ἀφανεῖς θύρας. Διότι αὐτὸς ὁ παυόργος δὲν φθάσει ποῦ με κρατοῦσε φυλακισμένον, διὰ νὰ νείμεται τὴν παρουσίαν μου, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κάμνει καὶ ἄλλες βρωμοδοουλειῆς, ποῦ ἀπαιτοῦν τεταίας προσφυλάξεις. Ἐχει πολλοὺς βοήθους, οἱ ὅποιοι μαζεύονται ἐδῶ κρυφά, ἀπὸ τὰ ὑπόγεια καὶ τοὺς μυστικούς διαδρόμους, ποῦ βγάζουν εἰς τὸ βουνόν ἢ εἰς

«Ταῦτα λέγων ὁ Ἡρακλῆς, ἔσφιγγε τὸν λαίμνον τοῦ ὑπηρετοῦ τόσο δυνατά...» (Σελ. 391 στ. α')

τὸ ποτάμι. Μὴ νομίζετε λοιπὸν ὅτι ὁ πύργος εἶνε ἄδειος, ἐπειδὴ δὲν βλέπετε ἀνθρώπους. Ἀπεναντίας νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι ὀπίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραπέτασμα ὑπάρχει ἴσως κρυμμένος κανένας δολοφόνος, ἔτοιμος νὰ σὰς ριζῆ μὴ πιστολιά, ἢ ὅτι ἡ σάνιδα αὐτῆ τοῦ πατώματος μπορεῖ νὰ εὐγγῆ ἀξάφνα καὶ νὰ πέσετε μέσα σὲ κανέναν μπουδρούμι. — Ὡ ναί! ἔκαμε χωρὶς νὰ θελῇ, ὁ Μπόμπης· καὶ ἐκείνα τὰ πονητικὰ... Ὡ! τὰ πονητικὰ...

Οἱ ἀγχοφόροι ἀπεφάσισαν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει τῶν τῶξ φρονίμους συμβουλὰς τοῦ γέροντος, αἱ ὅποια δὲν ἦσαν βεβαίως φαντασιοπληξία τρελλοῦ. Ἡ μυστηριώδης ἐκείνη πτώσις τοῦ λίθου δὲν ἦτο ἀρκετὴ νὰ τοὺς πείσῃ. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνεζήτησαν ὄπλα, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἐρεῦνας τῶν εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Πορτυμπέρφάμισσε μίαν πελωρίαν σιδηρῶν ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεσκάλευαν τὴν φωτιῶν τῆς γιγαντιαίας ἐστίας, καὶ κραδαίνων αὐτὴν ὡς ῥόπαλον, εἶπεν:

— Ἐ, μ' αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι, μπορεῖ κανεὶς νὰ προχωρήσῃ. Ὁ Γκαγιαρντώ εὗρε κάτι καλλίτερον.

Είς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος ἤτο καρφω- μένον ἓνα δόρυ, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζεν ἓνα φανάρι. Τὸ ἀπέσπασε καὶ δείχνων τὴν αἰχμήν του, εἶπε:

— Μὰ κ' ἐγὼ τώρα μπορῶ νὰ προχωρήσω.

Μόνον ὁ Μπόμπης δὲν ἦτο ὠπλισμένος· ἀλλ' αὐτὸς ὤφειλε μᾶλλον νὰ χειραγωγῇ τὸν τυφλὸν γέροντα.

Οὕτως ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ δωμάτιον, ὅπου, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ δραπέτου τοῦ Σαραντιῶν, θὰ εὑρίσκετο ὁ θησαυρός.

Ποῦ ἀργά!

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι, μεθ' ὅλην τὴν προθυμίαν ποῦ ἔδειξαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν μικρὸν τῶν φίλων, οἱ δύο ἀχθοφόροι ἀμφέβαλλον ἀκόμη ἂν ὁ γέροντος εἶχεν ἐντελῶς σῶσας τὰς φένας.

— Τέλος πάντων, εἶπαν μεταξύ των, τώρα θὰ βεβαιωθοῦμε.

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μπόμπης, ὁ μικρὸς ὄμιλος διηθρούνθη πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὅπου εὑρίσκετο τὸ διαμέρισμα τοῦ γέροντος.

Ἄλλ' ὁ πύργος ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται ἀκατόικητος. Τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας ἦσαν ἀδειανὰ καὶ τὰ ράκια ὅλα σθυσμένα, αἱ δὲ ἀποθήκαι τῶν τροφίμων, τὰς ὁποίας οἱ ἀχθοφόροι δὲν παρέλειψαν νὰ ἐπιθεωρήσουν, δὲν περιείχον πλέον τὸ παραμικρὸν.

Καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο μικρὰ ἀπογοητεύσις διὰ τοὺς αἰωνίως πεινῶντας.

Ἀνέβησαν μὲ προσοχὴν τὴν μεγάλην κλίμακα, ἐπέρασαν τὸν μακρὸν ἀψιδωτὸν διάδρομον, καὶ ἐφθασαν χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸ περιήρημον δωμάτιον.

Μόλις ἐπάτησε τὸ γυμνῶν του δάπεδον, ὁ γέροντος ἄφησε τὸ χεῖρ τοῦ Μπόμπης καὶ διηθρούνθη μόνος του εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ψηλαφῇ τὸν τοίχον, λέγων:

«Ἡ εἰκὼν... ποῦ εἶνε ἡ εἰκὼν;...»

— Ποιά εἰκὼν; ἤρωτησαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο ἀχθοφόροι, παρακολουθῶντες μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ γέροντος ἐξηκολούθει νὰ περιφέρει τὰς τρεμοῦσας χεῖρας του ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀπελπίς τοὺς παρεκάλει:

— Πητέ μου λοιπὸν... ποῦ εἶνε ἡ εἰκὼν;... ἡ εἰκὼν ποῦ μὲ παριστᾷ μὲ τὴν μεγάλην στολήν καὶ μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ποῦ εἶνε;...

— Νὰ τα μὰς! ἐσυλλογίσθησαν οἱ ἀχθοφόροι μὲ στεναγμὸν, κυττάζοντες ὀλόγυρα χωρὶς νὰ βλέπουν οὔτε ἴχνος εἰκόνος· νὰ τα μὰς! ὁ γέροντος ἄρχισε τὸ παραμικρὸν... καὶ μετὰ περιμένουμε νὰ βροῦμε θησαυρό... ἂμ δέ;...

Ὁ Μπόμπης ὅμως ἐπαβεβαίωσε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τυφλοῦ.

Ἐνεθυμῆτο καλλίστῳ αὐτὸς, ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο ἐπισκέψεις εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἶχεν ἰδῆ ἐκεῖ, δεξιὰ τοῦ παραθύρου ποῦ ἦτο φραγμένον μὲ σανίδας, τὴν εἰκόνα ποῦ ἐζητοῦσεν ὁ κόμης.

Ἄλλ' ἡ εἰκὼν δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐφαίνετο ἀκόμη τὸ καρφί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο κρεμασμένη, καὶ μία φαῖα γραμμὴ ἐπὶ τοῦ τοίχου — ἴχνος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφίση ἐκεῖ τὸ κάτω μέρος τοῦ πλαισίου.

Ὅταν ὁ μικρὸς τζοκεὺ ἀνεκοίωσε τὰς παρατηρήσεις του εἰς τὸν τυφλόν, οὗτος κατέπεσεν εἰς ἓνα κάθισμα καὶ ἐφώνηξε ὑπὸ τὸ κράτος τελείας ἀπελπίσεως:

— Ποῦ ἀργά... ἤλθαμε ποῦ ἀργά... Ἐμάντευσε τὴν κρύπτη μου... βρήκε τὰ χρήματα· ποῦ μπόρεσα νὰ κρύψω μιά φε-

«Κι' ἐγὼ μπορῶ τώρα νὰ προχωρήσω!» (Σελ. 390, στ. α')

ρὰ στὴν κορνίζα ἐκείνης τῆς εἰκόνος... καὶ ὁ κακοῦργος μου ἔκλεψε κι' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ μαζὺ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα!...

Ἡ ὄργη τῶν ἀχθοφόρων, ὅταν ἤκουσαν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξεσπάγη. «Ὅχι, ὁ γέροντος δὲν ἦτο τρελλός, ἀφοῦ ὁ Μπόμπης εἶχεν ἰδῆ τὴν εἰκόνα μὲ τὸν θησαυρὸν... Καὶ νὰ ποῦ ἔχονταν τώρα αὐτὴν τὴν περιουσία!...»

— Μᾶς τὴν ἔφτιασε κάλι ὁ μασκαρᾶς ἐφώνησεν ὁ Γκαγιαρντιώ. Τὸ κατάλαβε πῶς θὰ ξαναγυρίσουμε, ἔφαζε, βρήκε τὰ λεπτά, τὰ πήρε... κι' ἀπὸ δω πῶν οἱ ἄλλοι!

— Νὰ γιατί βρήκαμε τὸ μαγαζὶ ἀδεινὸ, συνεπλήρωσε ὁ Πορτυμπέφ, χωρὶς οὔτε μιά παληόκοττα στὴν κουζίνα!

Ὁ Μπόμπης μάλιστα ἐκρατοῦσε τὰ δάκρυά του. Καὶ ἡ λύπη του ἦτο πολὺ δι- καιολογημένη!

Νὰ ἐπιτύχη τὴν δραπέτευσιν τοῦ τυ-

φοῦ ἐκ τοῦ φρενοκομείου, νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν πύργον, ὅπου θὰ ἐπανεύρισκε τὴν περιουσίαν του, καὶ νὰ φθάσῃ μίαν ἡμέραν, ἴσως καὶ μίαν ὥραν ἀργότερα... Κρίμα! κρίμα!...

Ἀφοῦ ἐσχολιάσαν ἀρκετὰ αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν, εἶδαν ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν.

Σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἀπέσπασαν τὸν δυστυχεῖ γέροντα, ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκείνην ποῦ εἶχε κρύψῃ, ἀλλοτε τὸν θησαυρὸν του, διὰ νὰ τὸν ἀπαγάγουν, συρόμενον ἐπιπόνως καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μπόμπης.

Ἐνῶ ἐφευγον οὕτω, ὁ Πορτυμπέφ ἐξηδῆλωνε τὴν δυσἀρεσκειάν του, κτυπῶν τοὺς τοίχους μὲ τὰ πόδια του καὶ μὲ τὴν σιδηρᾶν του ράβδον, τὴν ὁποίαν ἐκράδαινε μανιωδῶς.

— Παληόπυργε! ἐφώνησε. Καὶ δὲς του μπαστουινιές!

— Βρωμομάγαζο! συνεπλήρωσεν ὁ σύντροφός του.

Καὶ δὲς του κλωτσιές!..

Ὁ ἀκούσιος ὁδηγός.

Ἐξάφνα, εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς θελωτοῦ διαδρόμου, οἱ δύο ἀχθοφόροι ἐστάθησαν ἐξάφνα ἐκπληκτοί.

Μ' ἐν ἀπὸ τὰ λυσσαλέα ἐκεῖνα κτυπήματα ποῦ κατέφερον ὁ Πορτυμπέφ, ἡ ράβδος του ἐχώθη ὀλόκληρος εἰς τὸν τοίχον! Ἐκύτταζαν, διὰ νὰ ἴδουν πῶς συνέβη αὐτὸ καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἡ ράβδος εἶχε κτυπήσῃ εἰς μίαν σανίδα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον χρῶμα μὲ τὸν τοίχον. Ἦτο μία κρυφὴ θύρα, ἡ ὁποία ἐδραζεν εἰς ἓνα στενὸν διάδρομον.

— Μπα διάβολε! ἀνέκραζεν ὁ Γκαγιαρντιώ, κι' ἄλλος κρυψῶνας!

Καὶ καθὼς ἐπρόσφερε αὐτὰς τὰς λέξεις, τοῦ ἐφάνη, ὅτι κάτι εἶδε νὰ κινῆται εἰς τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης τρύπας.

— Τὸ νοῦ σου! ἐφώνησε.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Πορτυμπέφ εἶχεν ἰδῆ.

Ἀστραπηδόν, ἔχωσε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ ἀνοιγμα καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν ὦμον ἓνα σῶμα, τὸ ὁποῖον, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ κατόχου του, ἔσυρε μέχρι τῆς ἀλφῆς, εἰς τὸ φῶς.

Ἦτο ἓνας ἄνθρωπος, ὠχρὸς ἀπὸ τὸν φόβον του, μὲ στολήν ὑπηρετοῦ.

Μόλις τὸν εἶδεν, ὁ Μπόμπης τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

— Εἶνε ὁ Φλωρίνος, εἶπεν, ὁ ἐμπιστος καμαριέρης τοῦ κόμητος Μουσύ, αὐτὸς ποῦ μ' ἐφυλάκισε ἐντὸς μπουδρουμι!

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐπίσης ἀνεγνώρισεν τὸν μικρὸν τζοκεὺ καὶ τὸν τυφλὸν γέροντα· ἐννοήσας δὲ ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ πολὺ ἄσχημα τὸ παλαιὸν του χρέος πρὸς τὰ δύο αὐτὰ θύματα του, ἐψήθυρσεν ἰκετευτικῶς:

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ

Αγαπητοί μου, ΝΑ-Ι-ΣΚΟΣ τοῦ Ἀρσάκειος μὰς τιμᾶται ἐπὶ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, διότι Ἀναστασία ἔτυχε νὰ ὀνομαζοῦται ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Ἀρσάκει. Κάθε χρόνον λοιπὸν, τὴν 29 Ὀκτωβρίου, μνήμην Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας, τὸ Ἀρσάκειον ἔχει τὸ πανηγύρι του. Εἰς τὸν ναῖσκον, τὸν ὁποῖον στολίζουν μὲ ἄνθη αἱ Ἀρσακειάδες, τελεῖται δοξολογία καὶ λειτουργία. Τὸ δὲ ἀπογευμα δίδεται μία ὠραία ἐορτή. Ἡ μουσικοφιλολογικὴ αὐτὴ ἀπογευματινὴ ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον: ὅτι τὴν διοργανῶν μοναί των αἱ μαθητριά τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Διδασκαλείου, χωρὶς νὰ ἀναμνησθῆται διόλου ἡ Διευθύντρια ἢ ἄλλος κανεὶς. Εἶνε μία ἐορτὴ προσφερομένη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν εἰς τὰς διδασκαλίσας καὶ τοὺς καθηγητὰς των. Αὐταὶ συντάσσουν καὶ καθαρογράφουν τὸ πρόγραμμα, αὐταὶ ἐκλέγουν τὰ κομμάτια τῆς μουσικῆς, τῆς ἀπαγγελίας, τῆς παραστάσεως, αὐταὶ ἀκόμη κατασκευάζουν καὶ τὰ γλυκίσματα.

Ἐξέτασθε τὴν ἀγάλην τοῦ ἀπειροῦ Ἀστοχαστα κι' ἀπόκοτα νὰ ὀρμήσω, Κι' ἀπ' ἐτὸ τέλος μακρυνοῦ ὀνείρου Ἀνδρας σωστός, καινούργιος νὰ εὐπνήσω.

ΠΟΘΟΣ

Ἡθελα στὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἀπειροῦ Ἀστοχαστα κι' ἀπόκοτα νὰ ὀρμήσω, Κι' ἀπ' ἐτὸ τέλος μακρυνοῦ ὀνείρου Ἀνδρας σωστός, καινούργιος νὰ εὐπνήσω.

Ταξειδευτής νὰ πάω καὶ νὰ περάσω Τετὰς χώρες τῶν παραμυθιῶν, τὰ πλάτια Πελαγίη, βουνα, δάση, καὶ νὰ φθάσω Ἐκεῖ ποῦ ἔχουν οἱ ἀητοὶ παλάτια...

Νὰ πάω στοῦ Χουδσον θέλω τ' ἀσημένια Νερά ποῦ τ' ἀγκυλιάζουν πρασινάδες Ζηλόφθονες, κι' ἀπλώνουν σμαραγδένια Τὰ φύλλα θαύμαστὰς περιπλοκάδες.

Στῆς Ὀρεγὸν νὰ φθάσω τ' ἀκρογιάλια Ποῦ τὰ φυσάει ὀλοπαρθενο τ' ἀγέρι Τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ παίζουν μαϊστράλια Μὲ τ' ἄνθη τῶν μηλιῶν τὸ μεσημέρι.

Στῶν Ἰνδιῶν τὰ μυθικά παλάτια Ποῦ ἡ ζυὴ ἐγήρασε· οἱ Βραχμᾶνοι Στῆ γῆ ποῦ γέρνουν τὰ σοφὰ τῶν μάτια Ἡ σ' ἀγριοκυττάζουν Μουσουλμᾶνοι.

Στὰ ὑψηλά, τὰ χιονερά Τυαλάια Οἱ πόδοι μου ἀκράτητοι πηγαίνουν Στὰ δασωμένα, ἀπάτητὰ τῶν πλάγια Ποῦ ὁ ἱερός Ἴνδου καὶ Γάγγης βγαίνουν.

Καὶ στὴν «εὐδαίμονα», τὴν μαγικὴ Ἀραβία Ποῦ ὁ φοῖνικας πεθαίνει καὶ γεννιέται, Τὰ μύρα τῆς ὀπού σκορπᾷ ἡ κασοῖα Καὶ τὸ λιοντάρι ἀνήσυχον πλανιέται.

Νὰ πάω θέλω ἀκόμῃ στῆ Σιέρρα, Τὸ Ἰσπανικὸ νὰ πῶ κρασί τ' ἀφράτο, Στου Γουαδαλκιβῆρ τοὺς ἔχθους πέρα Καὶ στῶν πορτοκαλιῶν τὸν ἴσκιο κάτω.

Κ' ὕστερα, μετὰ χρόνους νὰ γυρίσω Στὴν πατρικὴ μου γῆ, ἔνα καλύδι Μικρὸ καὶ ταπεινὸ νὰ κατανήσω Καὶ νὰ ἐσχάσω κάθε τι ποῦ θλίβει.

Ὀλίγη γῆ μὲ δένδρα γύρω-γύρω Καὶ τὸν πατέρα ἤλιο εὐχὴ τῆς μέρας, Ἀφοῦ θὰ ἴδω τόσα πολλὰ, νὰ γέλω Ταξειδευτής ἐτὸ αὐτὴν ἐδῶ τῆ σφαῖρα! Νέα Ὑβρεκη Δ.Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Φάντασθητε λοιπὸν τὴν ὠραία ποῦ ἔπαιξαν αἱ Ἀρσακειάδες, διὰ νὰ ἐμπνεύσουν τέτοιας σκέψεις εἰς τὸν συντάκτην! Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἠθοποιίας καὶ τῆς ἀπαγγελίας των, ἐθαυμάσθη καὶ ἡ μουσικὴ των. Ἀλλὰ ἐξετέλεσαν εἰς κουαρτέττο μίαν ρεβερὲ τοῦ Σιοῦμαν, καὶ εἰκοσιπέντε μὰζὶ ἐφιγουράρισαν εἰς τὴν Μανδολινάτα τοῦ Ἀρσάκειου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λάβδα.

Προσθέσατε τώρα καὶ τοὺς ρηθέντας κουραμπιέδες, καὶ ἀναλογισθῆτε πῶσας γλυκύτητας προσέφερον αὐτὴ ἡ ἀπογευματινὴ, τὸ ὠραῖον ἔργον τῶν μαθητριῶν. Εἶνε εἰς τὰς καλὰς Ἀρσακειάδας, ποῦ δείχνουν τὴν προόδον εἰς ὅλα. Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς ἀνώτερα.

Σὰς ἀσπίλους ΦΑΙΔΩΝ

Ἡθελα στὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἀπειροῦ Ἀστοχαστα κι' ἀπόκοτα νὰ ὀρμήσω, Κι' ἀπ' ἐτὸ τέλος μακρυνοῦ ὀνείρου Ἀνδρας σωστός, καινούργιος νὰ εὐπνήσω.

Ταξειδευτής νὰ πάω καὶ νὰ περάσω Τετὰς χώρες τῶν παραμυθιῶν, τὰ πλάτια Πελαγίη, βουνα, δάση, καὶ νὰ φθάσω Ἐκεῖ ποῦ ἔχουν οἱ ἀητοὶ παλάτια...

Νὰ πάω στοῦ Χουδσον θέλω τ' ἀσημένια Νερά ποῦ τ' ἀγκυλιάζουν πρασινάδες Ζηλόφθονες, κι' ἀπλώνουν σμαραγδένια Τὰ φύλλα θαύμαστὰς περιπλοκάδες.

Στῆς Ὀρεγὸν νὰ φθάσω τ' ἀκρογιάλια Ποῦ τὰ φυσάει ὀλοπαρθενο τ' ἀγέρι Τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ παίζουν μαϊστράλια Μὲ τ' ἄνθη τῶν μηλιῶν τὸ μεσημέρι.

Στῶν Ἰνδιῶν τὰ μυθικά παλάτια Ποῦ ἡ ζυὴ ἐγήρασε· οἱ Βραχμᾶνοι Στῆ γῆ ποῦ γέρνουν τὰ σοφὰ τῶν μάτια Ἡ σ' ἀγριοκυττάζουν Μουσουλμᾶνοι.

Στὰ ὑψηλά, τὰ χιονερά Τυαλάια Οἱ πόδοι μου ἀκράτητοι πηγαίνουν Στὰ δασωμένα, ἀπάτητὰ τῶν πλάγια Ποῦ ὁ ἱερός Ἴνδου καὶ Γάγγης βγαίνουν.

Καὶ στὴν «εὐδαίμονα», τὴν μαγικὴ Ἀραβία Ποῦ ὁ φοῖνικας πεθαίνει καὶ γεννιέται, Τὰ μύρα τῆς ὀπού σκορπᾷ ἡ κασοῖα Καὶ τὸ λιοντάρι ἀνήσυχον πλανιέται.

Νὰ πάω θέλω ἀκόμῃ στῆ Σιέρρα, Τὸ Ἰσπανικὸ νὰ πῶ κρασί τ' ἀφράτο, Στου Γουαδαλκιβῆρ τοὺς ἔχθους πέρα Καὶ στῶν πορτοκαλιῶν τὸν ἴσκιο κάτω.

Κ' ὕστερα, μετὰ χρόνους νὰ γυρίσω Στὴν πατρικὴ μου γῆ, ἔνα καλύδι Μικρὸ καὶ ταπεινὸ νὰ κατανήσω Καὶ νὰ ἐσχάσω κάθε τι ποῦ θλίβει.

Ὀλίγη γῆ μὲ δένδρα γύρω-γύρω Καὶ τὸν πατέρα ἤλιο εὐχὴ τῆς μέρας, Ἀφοῦ θὰ ἴδω τόσα πολλὰ, νὰ γέλω Ταξειδευτής ἐτὸ αὐτὴν ἐδῶ τῆ σφαῖρα!

Νέα Ὑβρεκη Δ.Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

— Μὴ μὲ πειράξετε... δὲν φταίω ἐγώ... Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑπηρετὴς, ποῦ ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του!

Ὁ Πορτυμπέφ ὅμως δὲν ἐχαλάρωνε τὸ σφίξιμόν του κ' ἐπανελάμβανε θριαμβευτικῶς: — Ἐπιτέλους!.. Δόξα σοι ὁ Θεός!.. Βρήθη' ἐδῶ μέσα κ' ἓνας ἄνθρωπος!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Ἡρακλῆς ἐσφγγε τὸν λαίμωρον τοῦ ὑπηρετοῦ τόσον δυνατὰ, ὥστε ὁ δυστυχεμένος αὐτὸς ἤρχισε νὰ ψυχρραγῇ.

Ὁ γέροντος τότε ἐπενέθη. — Ἄ, εἶπεν, ὁ Φλωρίνος εἶν' ἐκεῖ; Τότε μὰς μὲνε κάποια ἐλπίς, γιατί αὐτὸς θὰ ξεῦρη ποῦ βρίσκεται ἡ εἰκὼν μου. Τὸ ξεῦρει. Ὁ κύριός του δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπ' αὐτόν.

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ Πορτυμπέφ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ σφίγγῃ ὀλιγώτερον. — Ὡ, ἀνέκραξε, ἂν ἔξερῃ τὸ μυστικόν, θὰ μὰς τὸ πῆ' ἐγὼ σὰς ἐγγυώμαι!

Καὶ νεύσας εἰς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε: — Γκαγιαρντιώ, βόθηθ!

Καὶ χωρὶς ἄλλας ἐξηγήσεις, συννενοηθέντες ἀμέσως, αἱ δύο ἀχθοφόροι ἤρπασαν τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ἓνας ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ χεῖρα, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν τραβῶν κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις.

— Ἐνα!... δύο... τρία!... Θὰ μιλήσῃς, παληόπυργε! — Ἐνα!... δύο... τρία!... Ἐλα, μίλησε γιατί θὰ σὲ σχίσουμε.

Κραυγὴ τῶνος ἀνέκοψεν αὐτὴν τὴν φορὴν τὴν προσπάθειαν τῶν βασιανιστῶν. — Σταθῆτε! ἰκέτευσεν ὁ Φλωρίνος μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ἐτοιμοθανάτου. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα... Ἡ εἰκόνα μὲ τὴν χρυσὴν κορνίζα βρίσκεται εἰς τὸ πυργάκι... ἐτὸ παρεκκλήσι... Πᾶμε νὰ σὰς τὴ δείξω...

Ἀμέσως οἱ δύο γίγαντες ἄφισαν τὴν λείαν των. Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς, ἀνίκανος νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἐσυριάζετο κάτω.

— Διάβολε! ἔκαμεν ἀνήσυχος ὁ Πορτυμπέφ. Πάρα πολὺ τὸν τραβήξες, καίμηνε Γκαγιαρντιώ!

— Ἐγὼ ἢ ἐσύ; διεμαρτυρήθη ὁ ἄλλος. Ὁ Φλωρίνος ἐν τούτοις συνῆλθε καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐνευσεν, ὅτι θέλει νὰ ὀμιλήσῃ.

Τοῖς διηγήθη τότε, ὅτι ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος γῆς ἀκριβῶς εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον, ἐφυγε μόλις ἀνεγνώρισεν τοὺς ἐπιδρομείς, ἀπὸ τὴν ὑπόνομον τοῦ παρεκκλησίου.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΟΔΗΓΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 388)

Η μικρή κόρη με τα σγουρά ξανθά μαλλάνια, που σε τρελλούς βεστρύχους εκυμάτιζαν στον ήλιο, και απλωμένα στους ώμους της έμοιαζαν με ακτινοβόλο έπανωφόρι, ήτο ολιγώτερον ώραία και πιο άπτόμη από το άγόρι. Είχε μια φωνή προσηγάματος όργιλου και χαριτωμένου, όταν φώναζε στο πεισματάριο γαιδουράκι της: «Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!»

Ο Κάρολος εύρισκε 'ς αυτά τα πλουσιόπαιδα τόση όμοιότητα με την Πετρούλα και τον Ίουλιανό, ώστε τ' άγαπούσε σαν και τα αδελφάκια του και σχεδόν τα συνέχεε μ' εκείνα.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! επανελάμβανε το κοριτσάκι.

Οι όνοι τώρα άνερωγώντο άργά 'ς ένα μονοπάτι, που ήτο ανοιγμένο στον βράχο και είχε πλάτος ένα μέτρο το περισσότερο.

Ο Κάρολος εδάδιζε στο χείλος του κρημνού για να επιβλέψη τους όνους και συμβούλευε τα παιδιά να κρατιώνται στερεά και να μη κάνουν τρέλλες.

Προχωρούσαν κατά μήκος ενός βαρά-

είπε, ότι θα μείνη πίσω, για να έμποδίση την άρκουδα να προχωρήση, για να τής φράξη την δίοδον. Τους παρήγγειλε να πηγαίνουν ήσυχα, να μη διεγείρουν τα ζώα των ούτε με τη φωνή. Έπειτα τα έστερέωσε βιαστικά στο κάθισμά των και έκαμε σημεΐον στους όνους να έπιστρέψουν.

Αυτοί ύπήκουσαν άμέσως και άρχισαν να κατεβαίνουν.

Μόλις τα παιδιά άπεμακρύνθησαν όλιγον, ο Κάρολος, κρατών σφιχτά το μαχαίρι, όπισθοχώρησε με μικρά βήματα, για να φθάση 'ς ένα μέρος του μονοπατιού κάπως πλατύτερο. Από εκεί άκουε έναν θόρυβο χαλικιών, που κατρακυλούσαν στο βάραθρον, ώθούμενα από μια μάζα στακτερή, που κατέβαινε από το βουνό.

Ήτο μια άρκτος, ή φαία άρκτος των Πυρηναιών, με το ύψηλό ανάστημα και το βαρύ και δυνατό βάδισμα.

Το θηρίον άπέιχε τώρα μόλις είκοσι μέτρα από τον Κάρολον και τον είχε διακρίνει.

Ο όδηγός άκούμπησε στον βράχο και περίμενε.

Η άρκτος προχωρούσε κατ' εθείαν επάνω του.

«Η άρκτος προχωρούσε πάνω του...» (Σελ. 392)

θρου, που είχε βάθος τριακοσίων ποδών και ήτο σπαρμένο με κομμάτια βράχων κρημνισμένων. Στο μονοπάτι δέν ύπήρχε πρόχωμα για να έμποδίση την πτώσι, και το βάθος του βαράθρου έφερε ίλιγγιώδη φρίκη.

Έξαφνα ο όνος, που πήγαινε εμπρός, έσταμάτησε απότομα. Και ο δεύτερος κατελήφθη από έναν τρόμο σπασμωδικό στα πόδια και όλίγο έλειψε να γονατίση.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! εφώναζε γελαστά το κοριτσάκι.

— Σιωπή! είπε ο Κάρολος, πλησιάζων το δάκτυλο στο στόμα.

Ο όδηγός είδε εκείνο που ζητούσε να ίδη.

Έσυρε από τη ζώνη του μια μεγάλη ξιφομάχαιρα και την έκράτησε από πίσω του, για να μη τρομάξη τα παιδιά.

Έπειτα έπιασε ήρεμα τον πρώτον όνον από τον χαλινόν και τον έστρεψε προς τον κατήφορον.

Έκαμε το ίδιο και στον δεύτερον.

— Τώρα, παιδιά μου, είπε σιγά-σιγά, μου ύπόσχεσθε να είσθε φρόνιμα; Πρέπει να γυρίσετε μοναχά σας.

— Γιατί; έρώτησε το κοριτσάκι.

— Υπάρχει εκεί! επάνω ένα θηρίο, που μπορεί να σας φάη.

— Τι θηρίο; έρώτησε το άγόρι, ώχρδ από τον φόβο.

— Μια άρκουδα, άπήνησε ο Κάρολος. Ο όδηγός καθήσυχασε τα μικρά. Τους

κτος έσταμάτησε και έμυγίρισε θυμωμένη. Ο Κάρολος έμεινε ακίνητος με το βλέμμα προσηλωμένο στα μάτια του ζώου. Έμοιαζε σαν άγαλμα σκαλισμένο στον βράχο.

Το θηρίον σηκώθηκε στα πσιανά πόδια του και έπροχώρησε με το στόμα όρθάνοικτο. Με τα εμπροσθινά του πόδια έκανε κινήσεις τρομαρές. Και οι βράχοι άντηχούσαν από τα άγκριά του μουγκρίσματα.

Εμπρός στην άπειλητική ακίνησία του Καρόλου, ή άρκτος φαίνεται ότι μετέβαλε γνώμη, και έξακολούθησε να κατεβαίνει.

Προσπαθούσε μόνον να τηρή θέσιν άμυντικήν κατά του ζωντανού αυτού αναγλύφου, που δέν είχε συνειθίσει να το συναντά στα βουνά. Έπειτα, όταν προσέπεσε τον όδηγο κατά όλίγα βήματα, πήρε τον κατήφορο με τα τέσσερα.

Ο Κάρολος έσκέφθη: «Θά συναντήση τα παιδιά.»

Και άφίνων το πεδίον, που είχεν εκλέξει για τη μονομαχία, ώρμησε προς κατάδιωξιν της φυγάδος.

Η άρκτος άντελήφθη, ότι την ακολουθούσαν, έσταμάτησε και έδέχθηκε την πάλην. Ήλθε μάλιστα εμπρός 'ς τον Κά-

ρολον, που έπερίμενε σφιγγων νευρικά το μαχαίρι του.

Το μονοπάτι ήτο τόσο στενό στο μέρος αυτό, ώστε ο άνθρωπος και το ζώον δέν θα μπορούσαν να περάσουν άντιμέτωποι.

Από τη μια πλευρά ο βράχος, από την άλλη

το τρομαρόν βαράθρον.

Ο όδηγός προσύλαξε με το άριστερό του χέρι το μέτωπό του και τα μάτια του και με το δεξι που κρατούσε το όπλο, έκαμε ένα ταχύ κίνημα από κάτω προς τα επάνω, σαν να ήθελε μονομιΐας να ξεσχίση τον έγθρό του.

Ένα μούγκρισμα τρομαρό άντήχησε.

Το κτύπημα είχε δοθή. Η άρκτος κλονίσθηκε και έπεσε κοντά 'ς το τοίχωμα του στενού.

Σ ένα δευτερόλεπτο, ο Κάρολος απέσπασε τη μάχαιρά του και την ξαναθύθισε στην κοιλιά του θηρίου.

Θέλησε έπειτα να κάμψη ένα πήδημα προς τα όπισω. Αλλά ήτο πια άργά. Το δεξι του πόδι βρέθηκε κλεισμένο μέσα στα πόδια της άρκτου. Και ο γενναίος όδηγός κυλίσθηκε μαζί της στην άβυσσον.

Τίποτε δέν ετάραξε τον σιωπηλό όδρομο της λίμνης Έσκουμπου μετά την πτώσι των δύο σωματών.

Μόνον ένατό μέτρα μακρυνά από το δράμα αυτό, ήκούετο ή πεισμημένη προτροπή ενός κοριτσιού προς το ζώον του, που κατέβαινε πολύ άργά:

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!

Οι δύο όνοι έφεραν τα παιδιά στο ξενοδοχείον των πρό της ώρισμένης ώρας.

Τα μικρά διηγήθησαν την αίτια της βιαστικής έπιστροφής των: Στο βουνό ήτον ένα θηρίο, που θα τα έτρωγε. Γι' αυτό ο όδηγός τους είπε να γυρίσουν πίσω.

Φήμαι άρχισαν να διατρέχουν το χωριό. Ο Κάρολος να μη συνοδεύη τους ταξειδιώτας, που του έμπιστεύθηκαν! Το γεγονός αυτό ήτο τόσο παράδοξον, που οι γεροντότεροι όδηγοί κινούσαν το κεφάλι και έλεγαν:

— Κάτι τρομαρό θα συνέδη!

Η ήμέρα έτελείωσε και ο Κάρολος δέν είχε ακόμη έπιστρέψη. Η άνησυχία όλων έμεγάλωνε.

Τότε μερικοί φίλοι του Καρόλου άπεφάσισαν να εκδράμουν προς αναζήτησιν του.

Ενώ άνέβαιναν το μονοπάτι της λίμνης, κατά τας δέκα το βράδυ, είδαν στο βαράθρον ένα τέλημα αίματωμένο.

— Έκει! θα έπεσε, είπαν.

Και κατέβηκαν, για να πάρουν μια κτωφέρεια όμαλή, που φέρνει στα βάρη του βαράθρου.

Ένας μόνον έμεινε στο μονοπάτι, για να δείξη στους άλλους το μέρος, όπου έπρεπε να σταματήσουν.

Δέν πέρασε μισή ώρα, και έπτά ως όκτώ όδηγοί ήσαν στον κρημνό, έρευνώντες τους θάμνους και τα κοιλώματα και ζητούντες ίχνη αίματος.

Οίμωγαί τους ώδήγησαν. Με την τρεμουλιαστή λάμψη των δάδων, άνεκάλυψαν κατ' άρχας το πτώμα της άρκτου και έπειτα σε τριών μέτρων άπόστασιν τον Κάρολο, που με το κρανίο ανοιγμένο, βογρούσε και έσφιγγε ακόμη το μαχαίρι του.

Έφεραν τον πληγωμένο κοντά στο ρεύμα και του έπλυναν τις πληγές. Έπειτα έκοψαν κλάδους δένδρων και κατεσκευάσαν ένα πρόχειρο φορείον. Έξάπλωσαν επάνω τον Κάρολο σχεδόν άνάισθητο και του έθαλαν για προσκέφαλο το πτώμα της άρκτου.

Η πομπή αυτή μεσ' στα σκότη έφαινετο πένθιμη. Αι δάδες, που τρεμάσθυαν και εκάπνιζαν, έγυων την φανταστική των λάμψη στους μαύρους σωρούς των βράχων, τους κρυμμένους στα πελώρια ρήγματα της χαράδρας, και έκαναν τον χείμαρρον να σπινθηροβόλη.

Η συνοδεία προχωρούσε άργά. Έφθασαν στην Μπαρέγη σχεδόν τα μεσάνυχτα.

Πολλές φορές ο Κάρολος έπρόφερε μερικά λόγια. Ειννόησαν, ότι ζητούσε να μάθη, τί άπέγιναν οι μικροί ταξειδιώται, που του είχαν έμπιστευθή. Κάποιος του είπε, ότι έπέστρεψαν σΰνι και άδλαβεΐς.

Από τη στιγμή αυτή έγινε ήσυχώτερος.

Όταν τον έφεραν στο σπίτι του εκοιμάτο. Και ήτο λυπηρό για τους γέροντας γονεΐς του ν' αναγκάζονται να πνίγουν τους λυγμούς των και να σταματούν τα φιλά, που άνέβαιναν στα χείλη των. Δέν

έπρεπε να ζυπήσουν καθόλου τον Κάρολον.

Όλη τη νύκτα ο άσθενης παραμιλούσε. Πολλοί σύντροφοί του ξενούκτησαν κοντά του. Η Πετρούλα και ο Ίουλιανός, που ελάτρευαν τον μεγάλο αδελφόν των, έκλαιαν ως το πρωί.

Την άλλη μέρα, σχεδόν πριν φέξη άκόρη, όλοι στο χωριό έγνώριζαν τον ήρωισμό του Καρόλου. Ο Κάρολος είχε γίνη πια όδηγός θυλλικός.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Πήγαινε να δώση την εύτυχίαν... Είς το δωμάτιον του πληγωμένου έμεινε μόλις δέκα λεπτά.

Η σύντομη όμως παρουσία του ήτο άκτις θερμού ήλιου που εισδύει τον χειμώνα σε μια καλύθη δυστυχών, που παγώνουν.

Τι είπε; Τι ύποσχέθηκε;

Ο έργομός του, αυτό που είπε και έκαμε, ήτο το φάρμακον που έγιάτρευσε τον Κάρολον σε δυο εβδομάδες.

Στους πρόποδας των Πυρηναιών φαίνεται ένα χαριτωμένο λευκό σπιτάκι.

Το σπιτάκι αυτό άνήκει εις τον νεαρόν όδηγόν Κάρολον.

Και τον χειμώνα, όταν οι πάγοι και τα χιόνια καθιστούν άπροσίτους τας ύψηλάς κορυφάς, ο Κάρολος κατοικεί εκεί ήσυχος και εύτυχισμένος με τους γηραιούς γονεΐς του και με τα άγαπημένα του αδελφάκια, την Πετρούλα και τον Ίουλιανό.

(René de Grignon) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

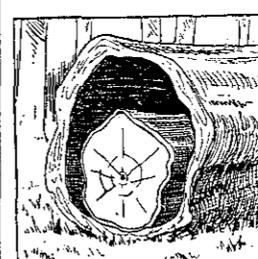
Περίεργον ύποζύγιον

Ο κ. Φέρκερ, εις το Γκλιθλεχ της Άγγλιας, κατέχει μέγα κτήμα όπου ανατρέφει παντός είδους ζώα. Μεταξύ των άλλων έχει και μίαν στρου-

θοκάμηλον, την όποιαν εγύμνασε να καβαλλικεύη ως ίππον.

Διπλοΐς κορμός

Είς ένα δάσος της Δανίας, ένας ξυλόκοπος έκοψεν έσχάτως μίαν δρυν, της όποις ο κορμός εύρέθη διπλοΐς. Το δένδρον δηλαδή ήτο κούφιον

και μέσα εύρίσκετο έν άλλο δένδρον, μικρότερον. Η άπέναντι εικών δείχνει καθρά αυτό το θαύμα.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Διά τους γαλλομαθεΐς

[Έστάλη υπό του Δοξαμένου Ρήνου διά την Μικράν Άριτονομάτιδα].

Vingt-cent mille ânes dans un pré, et cent vingts dans l'autre. Combien cela fait il d'ânes?

β.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Νεαρής Κρήσης

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters: ΔΩΝ, Α, ΕΡ, ΣΤΟΣ, ΔΙ, ΠΟ, ΠΟΛ, Α, Η, Α, ΡΗΣ, ΣΕΙ, ΜΗΣ, Α, ΤΗ, ΦΑΙ, ΝΑ, ΛΩΝ, ΘΗ, ΦΡΟ

Να συναρμολογηθών αι συλλαβαι αυται, ώστε να σχηματισθών τα όνόματα επτά αρχαίων θεών.

γ.) Έπιγραφή

Έστάλη υπό του Ηρωϊκού Δριίκου

Σ Τ Ο Ν
Ι Ρ Α Ν
Ε Τ Ρ Ο
Μ Ν Α Η

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή άναγνωστής της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εϊμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθών. Αναλόγως δε του ποσού, το όπαιον θάποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του 47ου φύλλου

α.) Άκακία, έλάτη, μηλέα, ίτέα.

β.) Κόρυς, Σουλφίς, Νέλκε, Φάων.

γ.) Η πλύντρια πλύνει.

Έχει καλώς, Ἑλληνική Νίκη, δὲν θὰ σὲ ἀναφέρω. Ἄλλὰ διατί νὰ ξεχνιόμαστε ἔτσι; τὸ καλοκαίρι εἶνε ἐξοχὴ καὶ διασπαδάσεις, τὸν χειμῶνα πόλις καὶ . . . διασπαδάσεις; πότε λοιπόν; Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα.

Μπα! δὲν τὸ ἔφευρα ὅτι εἶσαι Ἰταλὶς, Δοξασιμένη Ρῆνη. Γράφεις τόσον ὠραία τὴν γλῶσσάν μας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ξεχωρίσω ἀπὸ Ἑλληνίδα. Ἀλήθεια ὅμως, κέρνεις ἀκόμη μερικὰ λάθη καὶ ἔχει δίκαιον ὁ πατέρας σου νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι πρέπει νὰ καταγίνης περισσότερο, διὰ νὰ τελειοποιήθῃς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ καὶ αὐτό. Ἄλλως τε ἔμαθες τόσα ὡς τώρα! Εὔγε. εἶμαι κατενθουσιασμένη διὰ τὴν γνωριμίαν.

Τὰς λύσεις σου καὶ ὅλα τὰλλα τὰ ἔλαβα, Νικητά, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὁραϊότατα μοῦ περιγράφεις τὴν κίνησιν τῆς πλῆθως σὰς τώρα ποῦ ἄλλαξε ὄψιν τὴν ἑλευθερίαν. Ἐλαβα ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὅποιαν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Ἄν γνωρίζῃς τὸν ἀνταποκριτὴν, εὐχαριστήσέ τον ἐκ μέρους τοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ δύο πουλιὰ» τοῦ Φάωνος. — «1912—1913» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας. — «Φθινόπωρον» τῆς Ρεζεντᾶς. — Ποιήματα τοῦ Κύματος. — «Λούδουδο» τῆς Μπουμπουλίνας. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Μία ὠραία ἀνοιξιὰτικὴ βραδυὰ (κοινὸν καὶ παράκαιρον). — «Ὁ Χειμῶν» (οἱ στίχοι καλοὶ ἀλλὰ πῶς ἀπὸ τὴν ἀνοιξιν ἔρχεται εὐθὺς χειμῶν;) — «Ἄχ, τί νὰ γράψω!» (ἄτεχρον). — «Πρέπει νὰ φροντίζω καὶ οἱ δύο» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως σχολαστικὴ καὶ εἰς πολλὰ λανθασμένη). — «Ὅχι» (ἄτεχρον).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δικηγόρος τῆς Νεαπόλεως (0) μὲ Φάωνα, Ἐξορίστον Ἀντίδα, Πειρακιτήριον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τὰμ-Τὰμ-Τιατῆν (οἱ Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ εἶνε ἄσχετοι μὲ τοὺς Διαγωνισμοὺς Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων, περὶ τῶν ὁποίων πραγματεύεται τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὀδηγ. 5) Δοξασιμένον Δεμιρ' Ἰσαάκ (διευθύνσεις συνδρομητῶν κατ' ἀρχὴν δὲν δίδω εἰς κατέναντα. Ἄλλως τε διὰ τὸ ζεστόθωμα θὰ σοῦ ἐγχεῖσθοντο μᾶλλον παιδιὰ ποῦ νὰ μὴ εἶνε συνδρομηταί, διὰ νὰ τὰ ἐγγράψῃς) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἐλήθησαν) Πηδαγῶρον τὸν Σάμιον (ὁ καλὸς σου πατέρας ἐφρόντισε δι' ὅλα) Ρεζεντᾶν (εὐχαριστῶ) ἀφοῦ δὲν εἶχες ἰδῆ τὴν ἐρώτησιν δὲν περὶ τῆς 50 λ. κατετέθησαν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Ἀπόστον) Μαρίκαν Σ. Μ. (ἔστειλε ἐκ νέου) Ἐδγενὲς Ἰδαμικόν (ἂν ἦσαν πειρακτικά, κακῶς ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἐκείνοι, οὕτε αὐτὸ θὰ ἐδικαιολόγηται τὴν ἐπανάληψιν τοῦ λάθους τὰ προσωπικά, ὅταν δὲν εἶνε ἡ φιλοφρονήσις ἢ πολλὴ ἄκακα πειράγματα, πρέπει νὰ ταποσφειδωμεν) Πατρικὸν Ναυτοπούλο (ἐλήθησαν) Ποιητὸν Ἀδραν (ἔτσι φαίνεται θὰ τὰ ἦσαν καὶ θὰ τὰ ἐπῆραν γαίρω διὰ τὰς γνωριμίας ποῦ ἔκαμες στὴν Πόλιν) ὅλα καλὰ παιδιὰ, σὰν καὶ σέ! Τρελλὴν Ναυτοπούλον (νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ μπαμπᾶς, νὰ τὸν χαίρεσαι!) Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες (τετραδῖον ἔστειλε ἡ περὶ τῆς ἐρωτικῆς εὐρύσκεται στὴς Ἀθήνας) Μπαρονοκοπανιμένην Γαλανόλευκην (καὶ βραβεῖον ἂν δὲν εἶνε νὰ πάρῃς - αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη - βεβαίως ἡ ὦρα σου ἐχρησιμοποίηθῃ καλλίτερα) Μαυροκέρασον (ἔστειλέ μου ἄλλη καὶ δύσκολη) Πηλογομένον Μαχητὴν (τετραδία ἔστειλε, ἔ, ὁ Γενναῖοῦχος Στρατηλάτης ἄς περιμένῃ ὀλίγον) Ἐ-

λευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν (εὐχομαι περαστικά φοβερόν νὰ ζῆ κανεὶς εἰς ἓνα τόσῳ βάρβαρον τόπον: ἀλλ' ὅταν εἶνε ἀνάγκη, τί νὰ γίνῃ;) Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐνεργείας καὶ περιμένω) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (παρηγορήσου) αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος) Ἀστὴρα τῆς Ἑλευθερίας (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Νιόβην (ξέρεις, ἡ ἐργασία παρηγορεῖ...) Μπουμπουλίναν (ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του; . . . ὁ Λώσης Μαργαρίτης σπουδάζει ἀκόμη; δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀσθενήσει) Ἀλαουσιανὴν Μεξικάναν (καλῶς ἦλθες; ἀλλὰ κρῖμα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ!) Φάωνα (πάλιν τόμος τῆς δραγμῆς θὰ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς χαρίσῃς) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κῦμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ῆν Ὀκτωβρίου, ὀλιπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων

Ἀυγούστου—Νοεμβρίου (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

528. Λεξιγράφος

Μία νετογὴ μὲ πρόθεσιν Δισύλλαδον ἐνύθη. Καὶ κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν. Εὐθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδῆς Χρ. Σουβαλιτῆ

529. Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἀγαπᾷς μὲ τὸ φι Μὲ φορεῖς μὲ τὸ πι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

530. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄν ἐποχὴν ὠραίαν Ἦν ἀναγραμματισμοῦ, Ποῖαν θεῶν, εἰπέ μου, ἔμπρός σου ὄ' ἀπαντήσῃς; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

531. Ρῥόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ πέμπτον Στὸ σκάφος θὰ ἰδῆς. Στὰ τρακτικά τὸ ἄλλο Εὐκόλως θὰ τὸ βρῆς. Τὸ τρίτον μου ἓνα νησι Ἑλληνικὸ δηλώνει: Καί, ὡς συνήθως, κτητικὸν Τὸν Ρῥόμβον συμπληρῶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

532. Ἀστὴρ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισμοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκωνται: καθέτις θεὰ τιμωρός; ὀριζοντίως πολίτην τοῦ Βελγίου, περίφημος διὰ μίαν μεγάλην μάχην; διαγωνίως δὲ Μούσα καὶ ἀστὴρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τῶν Χριστιανισμοῦ

533—537. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τοσαὶ λέξεις:

Κῆρος, Τίτος, μέλος, μήλον, μίτος Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

538—539. Δοροποιήτων

1. — Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἔκυψε ποτέ; 2. — Ποῖον ἦμισον εἶνε μεγαλύτερον τοῦ ὄλου;

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Α. Πίστη

540. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλληποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροσυχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον Γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλληποσύμφωνον τοῦ τύπου.

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 2, Σημεῖον τῆς σφαίρας. 3, Εὐώδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ. 4, Ἀργαία βασίλισσα τῆς Μεσογίας. 5, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργαίου. 6, Σημεῖον τοῦ ὀριζοντος. 7, Ἀργαῖος λυρικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ναί, Δάτεις τοῦ Ὁραίου, περιμένω τὴν διευθύνσιν σου, γὰ νὰ σοῦ στείλω κάρτες. — Ἀνακία. (ΙΓ', 434)

Ἀφελὴς Σανθούλα, μὴ θυμώσῃς; σοῦ γράφω ἀμέσως. — Ἀνακία. (ΙΓ', 435)

Παρακαλῶ τὴν ἀνεψιὰν τῆς Κυρίας Κ. Παρρὲν νὰ μοῦ στείλῃ τὴν διευθύνσιν τῆς. Μὲ θυμᾶται; — Ἀνακία. (ΙΓ', 436)

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐν Ἀθήναις ἀδελφόν μου Δ. Ἐλευθεριάδην εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχίαν. — Ἀ. Ἐλευθεριάδης (ΙΓ', 437)

Ἐν Τούτῳ Νικα, Δ. Εὐαγγελόπουλε, πέμπτω χιλίας δύο ἀδελφικὰς εὐχὰς διὰ τὴν ἐορτὴν σὰς. — Ἐνθουσιώδης Ἑλληρ (ΙΓ', 438)

Ναί, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέχομαι τὴν ἀνταλλαγῆν. Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες. (ΙΓ', 439)

Υποστηρίζομεν ἐνθέρμως τὸν «Πανεπιστημικὸν Σύλλογον Νέων Ἑλλᾶδων». — Πυροφόρος Κανάρης, Βλαδίμηρος Λαζαρίδης, Ἰωάννης Δημητριάδης, Βασίλειος Αἰδῆς, Ὁρέστης Αἰδῆς. (ΙΓ', 440)

Ἀναλλάσσω c. p. μὲ ὄλους τοὺς ψευδο-νυμφοῦσιν. Τέλλε Ἄγρα, δέγεσθε ἀλληλογραφίαν; — Ἐδγενὲς Ἰδαμικόν. (ΙΓ', 441)

Εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισαντάς με δέχομαι μετὰ πάντων ἀλληλογραφίαν. Δοξί μου: Δοξασιμένον Δεμιρ' Ἰσαάκ, Ἀλωπεκῆς 14, Ἀθήνα.

Demoiselle diplomée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (ΙΓ', 443)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 393).

ἈΘΗΝΩΝ: Ταμτῆμ — Τιμητῆς. Ἀνδρομάχη Μ. Χύμου ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Π. Ι. Τσιντζιρας, Παν. Ἱ. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Σαρ. Παπαχριστοφίλου. ΚΟΝΣΤ(Α)ΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Πατριωτικὸς Πόθος. ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώρ. Ι. Κατσούλης, Νικ. Γ. Δρακόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρικὸν Ναυτοπούλο. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία. ΚΥΡΟΥ: Βικ. Α. Βιτωράτος. ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκούρης. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Διπλόσ Μενεξέες.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐργάνων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐπιλεθῆσαν ὁ ἐν Κυπάρισσῃ ΠΑΝ. Ι. ἸΩΑΝΝΙΔΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates and publication details. Includes columns for 'ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ' and 'ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ'. Lists prices for different regions and subscription periods.

Advertisement for 'Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ' (The Little Jockey) by Jules Chancel. Includes an illustration of a jockey on a horse and text describing the book's content.

Καὶ ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀχθοφόρου εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλαισίου. Τὰ λουδοβίκεια ἐσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τοὺς πόδας τῶν θεατῶν, ἐνῶ ὁ τυφλὸς γέρον ἐλεγε σιγᾶ: — Βλέπετε, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἦμουν τρελλός. Καθὼς σὰς ὑπεσχηθῆν, εἰμπορῶ τώρα νὰ σὰς ἀνταμαίψω πλουσίως διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἐκάματε. . . Ἐπιτέλους ὁ κίτρινος ρυᾶς ἐπαυσε νὰ ρεῖ τὸ πλάσιον ἦτο κενόν. Ὁ Μπόμπης, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ Πορτμπέφ ἐγονάτισαν χάμω διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸν σάκκον ποῦ τοῖς ἔδωσαν ὁ Φλωρίνος. Αὐτὴ ἡ ἐργασία διήρκεσε σχεδὸν μισὴν ὥραν. Καὶ ἄρα ἐτελείωσεν, ὁ ἀχθοφόρος ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ πολυτίμητον φορτίον. — Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, σηκῶνεις τώρα μίαν περιουσίαν ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίβρες! — Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Πορτμπέφ καὶ ὅμως δὲν εἶνε βαρύτερη ἀπὸ ἓνα σακκὶ ἀλεύρι! . . Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαύρου Πύργου δὲν εἶχαν γὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀ-

Ἐκτύταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα. . . (Σελ. 397, στ. 6)